

TÜRKÜMÜZ “SU”SARSA KAPANIR PERDE

Bir türkü... Beşikte anne sütü gibi biraz. Bebek dudaklarımıza değen birkaç damla. Büyürken sokaklarda oynayıp iliklerimize kadar ısladığımız... Ve tüm kirlerden bizi arındıran, bizi temizleyen, bize can veren... En güzel nameler onda, en güzel duygular, en güzel hayatlar...

Kimi zaman bir maden ocağında işler ruhumuza, kimi zaman bir buğday tarlasında güneşin sıcağında. Toprağın altındaki tohum da onu bekler, Afrika’da bir damlası için kilometrelerce yol yürüyen nasır tutmuş ayaklar da, çatlamış dudaklar da. Bazen alından damlalar süzülen sporcunun nefesi olur, bazen de bir sanat eserinin güzelliği. Gün gelir sesiyle huzur verir; sahili döven dalgalarla, cama vuran yağmur damlalarıyla, derelerle... Tüm dertleri alıp götürür temizler. Her şeyin değiştiği dünyada değeri değişmeyen şey, o türkünün namesidir.

O türkü ki, hayat sahnesine anlam katar. Gece odur, gündüz o. Hayat sahnesinin dekoruna –yani doğaya- can verendir. “Su”dur o türkünün adı. Damla damla ruha işleyen, bedene işleyen, yaşama işleyen... Bilinçsizce tüketirsek onu, değişir iklimler, değişir dekor. Sonra kuraklık baş gösterir. Çatlar doğa ananın dudakları, türkümüz susar. Yok olur doğa, renkler solar, canlılar ölür. Yaz mevsiminde dolu yağması, erken açan çiçeklerin aniden bastıran soğuklar ile kuruması, sel felaketleri, aşırı yağmurlar ile toprak kayması, bazı canlıların nesillerinin tükenmesi, iklim değişikliğinin sonuçlarından birkaçıdır. Ve bunların hepsi “su”yun değerini bilmeyip fosil yakıtlara bel bağladığımız için ortaya çıkar. Gecikmiş değiliz. Geminin dümeni halen avuçlarımızın arasındayken değiştirebiliriz rotamızı ve göğüsleyebiliriz tüm fırtınaları.

Hayat sahnesinin oyuncularını, bizler, suyun kıymetini bilmeliyiz. Har vurup harman savurmamalı, o türkünün her notasını yeniden yazmak için arıtma tesisleriyle yeniden hayat vermeliyiz ona. İsraf etmeden, ihtiyacımız kadar kullanmalıyız. Hidroelektrik santralleriyle ve dalga türbinleriyle enerjisinden yararlanmalıyız. Böylece fosil yakıtların doğayı yok eden karbon salınımından kurtulmuş oluruz. Ozon tabakasının delinmesini önler, küresel ısınmaya direnebiliriz. Belki o zaman figüran olmaktan kurtulur ve hayat sahnesinde tabiat ana dekoru ile başrol olabiliriz. İşte bu yüzden türkümüz, yani su, sonsuza dek çınlamalı kulaklarda.

Eğer değer vermezsek suya, yavaş yavaş avuçlarımızdan damlayıp yok oluşunu çaresiz gözlerle izlemek zorunda kalırız. Hayatımızın türküsüdür su. Türkümüz susarsa dekor yok olur. Dekor yok olursa yıkılır sahne, kapanır perde. Kıymetini bilelim ki, türkümüz susmasın ve kapanmasın perdeler.